

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 32Csp/135/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119210953
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Benčová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2020:8119210953.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Lenkou Benčovou v spore žalobkyne Ľ. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XX, XXX XX V., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému TELERVIS PLUS a.s., Staré Grunty 7, 841 04 Bratislava, IČO: 35 717 769, právne zastúpený STREKÁK & Partners, s.r.o., Záhradnícka 46, 821 08 Bratislava, IČO: 52 451 747, o primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 eur takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 150 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .
- III. Žalobkyňa m á n á r o k na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 20.06.2019 domáhala voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500 eur a náhrady trov konania.
2. V žalobe uviedla, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 14Csp/42/2016 bola v konaní o uloženie povinnosti žalovanému zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľa úspešná. Ako spotrebiteľ si uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv, keď svoje práva musela brániť v súdnom konaní podaním žaloby. Primerané finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 500 eur, ktorá zohľadňuje skutočnosť, že žalovaný v zmluve využíval neprijateľnú zmluvnú podmienku (Servisný poplatok vo výške 9% z istiny), čo predstavuje 90 eur a taktiež, ak by sa nebránila v pôvodnom konaní, žalovaný by sa na jej úkor bezdôvodne obohatil.
3. Žalobkyňa ako dôkazy označila rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 14Csp/42/2016 spolu s doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti.
4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a navrhol ju ako nedôvodnú zamietnuť. Tvrdil, že žalobkyňa v konaní nepreukázala výšku finančného zadosťučinenia, ani okolnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Zároveň mal za to, že je nevyhnutné, aby vznikla žalobkyni preukázateľná ujma. Táto ujma žalobkyni v žiadnom prípade nevznikla, nemohla byť ani preukázaná, pričom žalobkyňa sa o preukázanie tejto ujmy ani nesnažila. Žalobkyňa nijakým hodnoverným spôsobom dostatočne neodôvodnila svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala jej priznanie, žalobkyni nevznikla. Žalovaný žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení neoznačil.
5. Súd prejednal a rozhodol spor na pojednávaní konanom dňa 24.01.2020. Súd v zmysle § 180 CSP pojednával v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, ktorý svoju neúčasť ospravedlnil, o odročenie pojednávania nežiadal. Právny zástupca žalobkyne zotrval na podanej žalobe v celom rozsahu. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou, rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 14Csp/42/2016 - 36 a vyjadrením žalovaného a na základe takto vykonaného dokazovania zistil tento skutkový stav veci:

6. Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 14Csp/42/2016 - 36 zo dňa 22.11.2017 uložil žalovanému povinnosť zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) zo dňa 05.11.2015 k zmluve o spotrebiteľskom úvere č. K520152394 zo dňa 05.11.2015 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným na výkon zrážok zo mzdy žalobkyne a priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

7. Z odôvodnenia rozsudku okrem iného vyplýva, že žalobkyňa žiadala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy uzavretej k spotrebiteľskému úveru. Zo žaloby vyplýva, že žalovaný predložil žalobkyňi listiny s tým, že ak chce, aby jej úver bol poskytnutý, má predložené listiny podpísať, preto ich aj podpísala a až od svojho zamestnávateľa, na základe žiadosti o vykonanie zrážok zo mzdy, ktorú poslal žalovaný jej zamestnávateľovi sa dozvedela, že podpísala aj Dohodu o zrážkach zo mzdy. Ďalej poukázala na to, že v zmluve je uvedený úrok 20 % z istiny a taktiež servisný poplatok 9 % z istiny, ktorý ale nebol individuálne dojednaný, pretože z formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere nesporne vyplýva, že spotrebiteľ nemôže ovplyvniť jej obsah aj keď má možnosť sa s ňou pred podpisom zmluvy oboznámiť. Žalobkyňa taktiež poukázala na to, že Dohoda o zrážkach zo mzdy umožňuje žalovanému, aby od nej vymohol plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok, bez súdnej kontroly. V súvislosti s dohodou o zrážkach jej nebolo nič vysvetlené. Jej samotné vyhotovenie predstavuje typický formulár, z ktorého nevyplýva žiadna možnosť zmeny textu tak po obsahovej ako aj formálnej stránke. Napriek tomu, že neexistuje žiadne súdne rozhodnutie, ktoré by žalobkyňi uložilo povinnosť plniť, zamestnávateľ žalobkyne je povinný vykonávať zrážky zo mzdy a žalobkyňa nemá možnosť ich priamo zastaviť, ani ich obmedziť. Žalobkyňa poukázala na to, že výška servisného poplatku je priamo odvodená od výšky poskytnutej istiny, pričom je neprijateľné, aby akýkoľvek poplatok závisel na výške poskytnutého úveru. Žalovaný vôbec nevysvetľuje prečo žiada vyššiu odmenu od zákazníka, ktorý si požičiava vyššiu sumu, ako od toho, ktorý mu požičiava nižšiu sumu. Servisný poplatok je netransparentný a je v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňa ďalej poukázala na to, že spotrebiteľský úver neobsahuje obligatórne zákonné náležitosti v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010, konkrétne dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti (§ 9 ods. 2 písm. f), ako aj výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. l).

8. Súd ďalej citoval ust. § 273 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1 - 3 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 2 písm. f) a l) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch v platnom znení a uviedol, že má za to, že v danej veci sú splnené podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie, pretože uznesenie vydané podľa § 167 ods. 2 CSP spĺňa náležitosti § 273 písm. a) až c) CSP. Keďže v konaní ide o žalobu o splnenie povinnosti podľa § 137 písm. a) CSP súd, postupom podľa § 273 CSP rozsudkom pre zmeškanie žalobe vyhovel.

9. Rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 09.01.2018.

10. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Podľa § 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie spotrebiteľovi

a) ukladať povinnosť bez právneho dôvodu,

b) upierať práva podľa § 3.

11. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná pokiaľ ide o základ uplatneného nároku na priznanie finančného zadosťučinenia. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom vyplývajúcim zo spotrebiteľskej zmluvy. Žalobkyňa pri uzatvorení a plnení zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou, pričom jedným z predmetov jeho podnikania (činnosti) je poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov. Z rozsudku Okresného súdu

Prešov č. k. 14Csp/42/2016 - 36 zo dňa 22.11.2017 vyplýva, že žalovanému bola uložená povinnosť zdržať sa použitia spornej Dohody o zrážkach zo mzdy/iných príjmov zo dňa 05.11.2015 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným na výkon zrážok zo mzdy žalobkyne. Žalobkyňa sa teda v predmetnom konaní domohla konštatovania porušenia spotrebiteľského práva tým, že súd vyhovel jej žalobe o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy.

12. Pokiaľ ide o tvrdenie, že žalobkyni nevznikla žiadna ujma, súd poukazuje na ust. § 3 ods. 5 veta posledná Zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorého kvalifikačným znakom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je ujma. Postačuje, že spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je teda podstatné to, že k porušeniu práva došlo. Uvedená skutočnosť v danom prípade vyplýva z vyššie citovaného rozsudku. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

13. Dokonca ani v zmysle predchádzajúcej právnej úpravy (§ 3 ods. 5 veta posledná Zákona o ochrane spotrebiteľa účinného do 09.06.2013, podľa ktorého: Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé prívodiť ujmu spotrebiteľovi.), nebolo možné dospieť k záveru, že preukázanie vzniku ujmy je nevyhnutnou náležitosťou pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie úplne postačovala už len hrozba vzniku ujmy. Uvedený právny názor je plne v súlade s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co 168/2016 zo dňa 25.01.2017 podľa ktorého, cit.: „V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti prívodiť spotrebiteľovi ujmu (stav k 9.6.2013 - poznámka súdu). Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.“

14. Pokiaľ ide o výšku priznaného primeraného finančného zadosťučinenia, súd poukazuje na to, že samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame finančné vyčíslenie, keďže má vyjadrovať satisfakciu (v zmysle odškodnenia) za stav, keď sa spotrebiteľ musel obrátiť na súd a žiadať o ochranu svojich práv. V tomto smere súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo 652/2001, podľa ktorého, cit: „Právní praxe i právní teorie jsou zajedno v tom, že nárok na přiměřené zadosťučinění je nárokem, jímž se reparuje újma nemateriální povahy. Tento aspekt vyvěrá již z podstaty tohoto nároku, který se označuje jako zadosťučinění neboli satisfakce, aby se již v názvu zdůraznila jeho imateriální povaha.“

15. Zmyslom primeraného finančného zadosťučinenia je jednak satisfakčná funkcia, tá sa však týka len konkrétneho spotrebiteľa, ktorému je primerané finančné zadosťučinenie priznané v relatívnej podobe. Okrem toho má primerané finančné zadosťučinenie aj preventívnu funkciu, ktorá nie je o nič menej významná a ktorej úlohou je odradiť nečestných dodávateľov od používania neprijateľných zmluvných podmienok či používania zmlúv neobsahujúcich zákonom predpísané náležitosti. Napokon existuje tu sankčná funkcia primeraného finančného zadosťučinenia, ktorá má viesť k tomu, aby dodávatelia boli postihnutí aj v majetkovej sfére, keďže ako ukazuje už niekoľkoročná súdna prax, vyhlásenie zmluvných podmienok za neprijateľné a teda za neplatné, zákaz použitia sporných dohôd o zrážkach zo mzdy (iných príjmov), prípadne konštatovanie absencie požadovaných zákonných náležitostí v zmluvách so spotrebiteľmi (ide de facto o morálne odsúdenie), javí sa byť nedostatočným. Nemožno zabúdať na to, že bol to práve žalovaný, kto sa dopustil konania v rozpore so zákonom.

16. Keďže žalovaný preukázateľne porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľa, súd považoval samotný nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný, a preto žalobe vyhovel, avšak iba sčasti. V danom prípade súd považoval za spravodlivé priznať finančné zadosťučinenie vo výške 150 eur, ktoré je primerané povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne a ktoré zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľovi primeranú satisfakciu a súčasne pôsobí dostatočne odradzujúco

pre žalovaného, ktorého má „motivovať“ k tomu, aby sa v budúcnosti vyhol predkladaniu vadných zmlúv spotrebiteľom. Súd sa tak nestotožnil s výškou požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia. 17. Pri porovnaní s inými prípadmi, keď v dôsledku konania veriteľa došlo k zmenšeniu majetku spotrebiteľa (napr. reálnym preplatením úveru alebo tým, že spotrebiteľ si musel na úhradu pôvodného dlhu požičať opäť a ešte nevýhodnejšie) alebo priamymi či nepriamymi vyhrážkami, zastrašovaním zo strany dodávateľa (napr. telefonátmi, osobnými návštevami, opakovanými písomnými výzvami), kedy uvedené konanie dodávateľa má nepochybne vplyv na psychiku či rodinný život spotrebiteľov, súd vyhodnotil finančné zadosťučinenie vo výške 150 eur v tomto konkrétnom prípade ako primerané, keďže o spomínané prípady sa v danom prípade nejedná. Možno preto zhodnotiť, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne je suma 150 eur, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľa. Súd na záver pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co 137/2016 zo dňa 24.05.2017). Z týchto dôvodov súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 150 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

18. Podľa čl. 3 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené. Výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovolávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

Podľa čl. 4 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

Podľa § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Súd priznal žalobkyni náhradu trov konania v plnej výške napriek tomu, že jej nepriznal ňou požadovanú sumu primeraného finančného zadosťučinenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. V danom prípade výška nároku závisela od úvahy súdu. Úvaha súdu sa týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku, ten bol daný. Základná sadzba tarifnej odmeny advokáta sa pritom vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia (obdobne tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/20/2017 zo dňa 05.05.2017). O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).